

REZUMATE

I. I. L. Caragiale – mit și provovare

**Tamara Constantinescu
Cațavencu și găștele Coanei Pipă**

I. L. Caragiale a fost un fin observator al vremurilor lui, luându-și subiectele din societate, satirizând cu un limbaj înverșunat dar „suculent”. Eugène Ionesco a fost influențat în creația sa de mulți autori, cele mai vizibile relații se stabilesc cu opera lui Caragiale, de care era fascinat. Legăturile dintre cei doi sunt numeroase și o bună parte a operei ionesciene se poate reciti din perspectiva unui dialog intertextual cu opera caragialiană. Ambii dramaturgi au fost preocupați de rolul scriiturii în actul teatral, contribuind la înnoirea ei. I. L. Caragiale s-a dovedit a fi și un teoretician, care propunea un mod bine organizat de concepție teatrală. Personajele lui Caragiale, mai ales cele împătimate de politică, ilustrează o evidentă „absență psihică” fiind lipsite și de o autentică viață interioară, spre exemplu - Cațavencu. Demagogia și absurdul discursurilor politice vor fi transcrise peste timp de Eugène Ionesco în „caragialisme” Coanei Pipă (Mère Pipe) din *Ucigaș fără simbrie*, un amestec de „cațavenci, ionești, popești sau farfurizi”.

Cuvinte cheie: intertextualitate, teatru, Caragiale, Eugène Ionesco

**Ștefan Oprea
Caragiale, orator politic sau Caragiale, personaj caragialean**

Cum se știe, la finalul anului 1904, Caragiale se stabilește definitiv la Berlin, în autoexilul survenit în urma nemulțumirilor de care avusese parte în țară. Hotărârea a fost posibilă datorită unei substanțiale moșteniri primite de la bogata sa rudă, Momuloaia, moștenire care îl scutea de grija zilei de mâine.

Cuvinte cheie: omul politic, polemică, Caragiale

**Florin Faifer
Panoramă literară I. L. Caragiale**

Opera literară a lui I. L. Caragiale abordează zone felurite, dar fiecare dintre acestea conturează mai puternic, mai surprinzător portretul autorului. Fie că vorbim de proza scurtă, de nuvele, de scrierile dramatice sau literatura epistolară, Caragiale se dovedește a fi lucidul și sarcasticul observator al oamenilor, uneori, mai mult sau mai puțin voit, sensibil sau înclinat spre psihologizare.

Cuvinte cheie: literatură dramatică, personaj, comedie

Ioana Petcu

Scena românească și montări recente ale dramaturgiei lui I. L. Caragiale

Fenomenul „Caragiale”, în practica teatrală a ultimilor ani, cu certitudine, merită supus unei analize riguroase. Dacă avem în vedere că nu mai puțin de optzeci și patru de spectacole au fost montate în țară, pe cele mai importante scene dramatice, dar și în teatre și companii de alternativă, în ultimii zece ani, în mod sigur premisele par promițătoare. Am fi tentați ca în multitudinea de forme pe care o ia pe rampă opera lui Caragiale să vedem tocmai profunzimea ei stimulatorie. De aici decurge, însă, întrebarea noastră – cât de eficientă, cât de benefică este perpetua reformulare, cât de favorabilă e căutarea fără conținere a noului și cât de favorabil e procesul actualizării pieselor în contextul modernelor mituri ale anilor două mii?

Cuvinte cheie: regie contemporană, actualitate, actualizare, adaptare

Bogdan Ulmu

Critici inubliabili, pagini memorabile

În privința lui Caragiale, exegeza este foarte bogată. De la studiile foarte cunoscute pe care G. Ibrăileanu, G. Călinescu, I. Cazaban, Șt. Cazimir, Maria Vodă Căpușan până la cărțile mai puțin cunoscute sau la autorii cu nume nu foarte celebre, lista este extrem de lungă. Lucrarea lui Petra Petrescu, dedicată dramaturgului român, cu punte bune și afirmații ce ar putea fi revizuite, este de reținut în peisajul exegetic românesc.

Cuvinte cheie : exegeză, dramaturgie clasică, receptare actuală

Raluca Zaharia

Arta actorului din perspectivă multiplă: Caragiale față cu teoreticieni ai teatrului european

În cercetarea de față s-au făcut câteva observații despre arta actorului în general și elementele ei în montările după piesele lui Caragiale în particular, precum și o comparație între viziunea dramaturgului român despre arta actorului și cea a câtorva mari teoreticieni ai teatrului european, printre care : Stanislavski, Michael Chekhov, Antonin Artaud, Peter Brook. Acest demers a fost indispensabil , de vreme ce viziunea lui Caragiale despre arta actorului pare să fie identică în multe puncte cu aceea a teoreticienilor în domeniu, mai vechi ori mai aproape de noi.

Partea practică a tezei s-a constituit într-un material filmat unde autoarea aceste lucrări a interpretat patru scene considerate reprezentative pentru cele patru personaje din comediiile caragialiene : « O noapte furtunoasă » « D’ale carnavalului » și « O scrisoare pierdută »

Cuvinte cheie : arta actorului, personaj feminin, Caragiale

II. PAGINI DIN STAGIUNE

Mihaela Werner

„D'ale... Caragialelui“

-De la text la transpunere scenică -

Rezumat: Ne-am propus să răspundem în acest articol la o întrebare fundamentală: cum se poate lucra dramaturgia lui I. L. Caragiale pe scena studentească, unde, pentru tineri, provocarea întâlnirii cu textul marelui clasic este colosală. Credem că studiul care începe de la personaj și se transpune apoi la situații și relații este cel mai potrivit pentru aceia care abia fac primii pași în lumina reflectoarelor.

Cuvinte cheie: exercițiu, practică-text, arta actorului

Aurelian Bălăiță

Valențe păpușărești în O scrisoare pierdută de I.L. Caragiale

Pornind de la ideea creării unui spectacol de animație pe un text dramatic caragialian, în articolul de față prezentăm etape ale transformării unui proiect virtual publicat în teza noastră doctoală, la stadiul de spectacol, dezvoltând argumente pentru valențele păpușărești ale textului. Este vorba despre propria variantă de reprezentare cu păpuși a comediei *O scrisoare pierdută*. Evenimentul este deocamdată unic pe scena teatrului de animație în România și marchează în egală măsură spectacolul de licență al promoției 2011 în cadrul Universității de Arte "G. Enescu". Invitat la Festivalul Internațional al Școlilor de Teatru CLASSFEST de la Chișinău, Republica Moldova, unde s-a bucurat de o foarte bună apreciere, spectacolul nostru a fost selectat pentru a participa la Festivalul Internațional de Teatru și Film Hyperion, Ediția a X-a, București, unde a obținut Premiul Special al Juriului.

Cuvinte-cheie: Caragiale, teatru de animație, păpuși cu mimică

Anca Doina Ciobotaru

Discurs despre putere

Rezumat: Oferta multiplelor posibilități de transpunere scenică a operei caragialiene reprezintă un punct de pornire pentru studii și spectacole atelier desfășurate în spațiul învățământului universitar teatral. Spectacolul dramatic, abordat din perspectiva regiei sau a studiului de arta actorului, reprezintă doar varianta clasicizată; teatrul de animație reprezintă, însă, o variantă la fel de provocatoare. Aproximarea de acest universul caragialian este explicabilă prin filonul avangardist și construcția *arhitecturală* a scriiturilor sale; imaginarul creat incită la imaginație, aciditatea la paralele cu racilele umane (general valabile și atemporale), structurile considerate clasice la noi abordări.

Cuvinte cheie: teatru de animație, avangardă, artă scenică, Caragiale

III. APARIȚII EDITORIALE